

жують його життя і життя оточуючих, тобто в крайньому випадку. Після правомірність застосування зброї завжди розглядає суд. Якщо з'ясується, що поліцейський не впевнився, що перед ним дійсно злочинець і вистрелив, то він розплачується за це тюремним терміном. Коли правосуддя стає на бік поліцейського, його можуть навіть нагородити [2].

Отже, в українському законодавстві правила застосування вогнепальної зброї працівниками поліції є більш ширшими та зрозумілішими, а отже неправомірне застосування вогнепальної зброї повинно бути меншим. На практиці українським поліцейським легше наважитись застосовувати вогнепальну зброю, знаючи законодавство. У Сполучених Штатах Америки немає певних правил застосування вогнепальної зброї, поліцейський сам вирішує чи потрібно у даній ситуації її застосування, і саме суд при розгляді справи визначає чи правомірним було її застосування.

Використані джерела:

1. Закон України «Про Національну поліцію» (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2015. / [електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/580-19>
2. Когда полицейские могут стрелять. / [електронний ресурс]. – Режим доступу: (<http://vgoru.org/index.php/template/novini-ukrajini/item/2583-kogdapolitsejskiemogutstrelyat>)
3. Снайперы в толпе Штурмовые и снайперские винтовки, светошумовые гранаты - в арсенале стражей порядка в Фергусоне Текст: Иван Петров [Електронний ресурс]. – Режим доступу: (<https://rg.ru/2014/08/21/zimin.html>)

Чепеляк Карина Валеріївна,
курсант 2-ого курсу ФПФОДР
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:
Поливанюк Василь Дмитрович,
старший викладач кафедри
тактико-спеціальної підготовки
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ,
кандидат юридичних наук, доцент

**ВЗАЄМОДІЯ ПОЛІЦІЇ З ГРОМАДСЬКІСТЮ ЯК ОБОВ'ЯЗКОВА
УМОВА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПУБЛІЧНОГО ПОРЯДКУ**

Як відомо, на сьогоднішній день забезпечення ефективного вирішення завдань Національної поліції у сфері протидії злочинності, а тим самим у підтриманні публічного порядку залежить не лише від злагодженої діяльності підрозділів та груп, а й від взаємодії працівників органів внутрішніх справ з

населенням.

Актуальність даної теми полягає в тому, що питання взаємодії правоохоронних органів з громадськістю знаходить своє відображення на всіх ступенях розвитку держави. Тому в останні роки ця проблема викликала не лише громадський, але й науковий інтерес. Причиною дослідження громадської думки стосовно діяльності працівників поліції служить зростання недовіри з боку населення, у сфері захисту прав і свобод людини, що у сукупності становить ефективну протидію злочинності.

Ця тема є досить важливою, саме тому вона знаходить своє широке відображення у наукових працях таких вчених як О.М. Бандурки, Д.С. Каблова, О.В. Тимощука, В.В. Маляренка та ін.

Перш ніж звертатися до законів, де можемо знайти юридичне закріплення діяльності працівників органів внутрішніх справ варто звернутися, перш за все, до Конституції України, яка закріплює право громадян на свободу, безпеку, право на свободу об'єднання у політичні партії та громадські організації для здійснення і захисту своїх прав і свобод [1].

Основні положення взаємодії працівників поліції з населенням закріплені в тих нормативно-правових документах, які власне, регламентують діяльність органів внутрішніх справ. Не є виключенням закон України «Про Національну поліцію», котрий одним із основних принципів діяльності поліції закріпив таке положення: діяльність поліції здійснюється в тісній співпраці та взаємодії з населенням, територіальними громадами та громадськими об'єднаннями на засадах партнерства і спрямована на задоволення їхніх потреб.[2, ч.1 ст. 11].

Наслідком цього стало запровадження на законодавчому рівні основним критерієм оцінки ефективності діяльності правоохоронців рівень довіри населення до Національної поліції, а не рівень розкриття злочинів, котрим керувалася міліція.

Кажучи про взаємодію населення з поліцією необхідно мати на увазі, що така співпраця має на меті підтримати належний стан публічного порядку в громадських місцях та на вулицях, тим самим знижуючи рівень вуличної злочинності, шляхом залучення до таких спільних заходів більшу кількість населення. Збільшення чисельності громадських формувань стосовно охорони публічного порядку, а також ефективність їх роботи становить необхідну потребу сьогодення.

Не менш важливим напрямком у цьому питанні є нормативно-законодавчий аспект. Як вже зазначалося раніше, що у багатьох сучасних нормативних актах міститься ряд вимог до працівників поліції стосовно забезпечення взаємодії з населенням. Проте поряд з базовими документами, на сьогоднішній день існують такі нормативні акти, які на законодавчому, а також на галузевому рівні регулюють саме цю проблематику. Прикладом може слугувати закон України «Про участь громадян в охороні громадського порядку та державного кордону» від 22.06.2000 р. № 1835 [3].

Аналізуючи вище викладене, можна зробити такі висновки:

- вдосконалення взаємодії поліції з громадськістю є необхідною умовою існування необхідної довіри громадян до законних представників, а також до влади в цілому;
- організація напряму діяльності поліції, що заснована на підтримці населення і спрямована на зменшення злочинів повністю відповідає умовам сучасності;
- існує реальна необхідність у розробці, а згодом і прийнятті нормативних актів, що будуть регламентувати такий аспект правоохоронної діяльності як на галузевому так і на державному рівні (закони України, накази Міністра внутрішніх справ).

Таким чином, підводячи підсумок всього вище наведеного, хотілося б наголосити на тому, що з метою якісного та ефективного реформування правоохоронної системи нашої держави, а також підвищення діяльності працівників Національної поліції у сфері протидії злочинності на сьогодні необхідним елементом є співпраця громадськості з поліцією. Це насамперед напрямок діяльності працівників певної території, в межах якої проживає громада, а також удосконалення дій певних громадських формувань з метою охорони публічного порядку. Все це є необхідним, перш за все, для того, щоб існувала довіра громадян до правоохоронних органів, а згодом і до державної влади.

Незаперечним є той факт, що залучення населення до правоохоронної діяльності посідає найвищу сходинку задля забезпечення ефективної діяльності поліції у аспекті охорони публічного порядку, а також профілактиці розкриття кримінальних та адміністративних правопорушень.

Отже, можна дійти висновку, що участь правоохоронних органів у вирішенні проблем певної території, де проживає громада, а також удосконалення дій громадянських формувань стосовно охорони публічного порядку - все це вимоги сучасності, які посідають місце нагальних проблем, без яких неможливе якісне реформування правоохоронної системи України.

Використані джерела:

1. Конституція України : від 28.06.1996 р. // ВВР України. 1996. - №30. – Ст. 141
2. Закон України «Про Національну поліцію» від 02 липня 2015 р. № 58-VIII // Відомості Верховної Ради України. – 2015. – № 40-41. – Ст. 379.
3. Закон України « Про участь громадян в охороні громадського порядку і державного кордону» : від 22.06.2000 р. // ВВР України. – 2000. - №40. – Ст. 338.